

Sygn. akt V CSK 415/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko . H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje radcy prawnemu A. D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań

przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z przyznania powodowi rażąco wysokiego zadośćuczynienia, nieadekwatnego do krzywdy wyrządzonej mu przez powoda oraz nieuwzględniającej przyczynienia się powoda do szkody.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sądy obu instancji objaśniły przesłanki, którymi kierowały się przy określaniu wysokości zadośćuczynienia na rzecz powoda. Sądy miały na uwadze okoliczność, że na skutek działania pozwanego powód doznał opadnięcia powieki górnej lewego oka i ślepoty tego oka oraz oszpeceń, co doprowadziło też do zaburzeń adaptacyjnych i depresji. Wzrok jest uważany za najważniejszy zmysł, a powód nie ma szans na jego odzyskanie w lewym oku.

Powód jest bardzo młody, nie założył jeszcze rodziny, a przyznane zadośćuczynienie, jako świadczenie jednorazowe, musi mu skompensować kalectwo, które będzie mu towarzyszyć całe życie. W orzecznictwie ustalona jest przy tym dyrektywa, w świetle której ocenny charakter kryteriów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia pieniężnego przyznawanego na podstawie art. 445 § 1

k.c. sprawia, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 445 § 1 k.c. przez sąd drugiej instancji, wskutek zawyżenia lub zaniżenia wysokości zasądanego zadośćuczynienia pieniężnego, może być, praktycznie rzecz biorąc, uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia właściwych kryteriów przez sąd drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, niepubl.).

O tym, w jakich przypadkach można mówić o przyczynieniu się pokrzywdzonego do szkody Sąd Najwyższy wypowiedział się szeroko w wyroku z 16 marca 2018 r., IV CSK 114/17, nieopubl. i wyjaśnił, że przyczynieniem się do powstania lub zwiększenia szkody jest tylko takie zachowanie się poszkodowanego, które pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Ugody w twarz szklanym pokalem i to w miejscu oddalonym od tego, w którym doszło do sprzeczki nie sposób jest uznać za normalne następstwo słownego sprowokowania awantury przez osobę będącą pod wpływem alkoholu z inną osobą w takim samym stanie.

Pozwany powoływał się też na potrzebę wykładni art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i art. 445 § 1 k.c., a to w celu wyjaśnienia rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych co do daty, od której należy zasądzać odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę. O rozbieżnościach tych i okolicznościach, w jakich mogą powstawać Sąd Najwyższy wypowiedział się jednak szerzej m.in. w wyroku z 3 marca 2017 r., I CSK 213/16 (nieopubl.), z odwołaniem się także do orzeczeń z wcześniejszego okresu. Przyjęty przez Sądy meriti sposób wykładni art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i art. 445 § 1 k.c. odpowiada pogładowi wyrażonemu w wyroku z 3 marca 2017 r., I CSK 213/16.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powódkę z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. poz. 1715).

jw